

Arrest

nr. 219 302 van 1 april 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor verzoeker, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 25 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 11 december 2015 om internationale bescherming. Op 17 november 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, B. J. Z. (...) verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun te zijn. U bent geboren en getogen in het subdorp Naraigote van het dorp Abazak, gelegen in het district Mohammad Agha van de provincie Logar en u bent twintig jaar oud. Uw vader stierf een viertal jaar geleden een natuurlijke dood. U werkte op het land en ging naar school tot de elfde graad. U stopte naar school te gaan toen u problemen kreeg met de taliban en de overheid.

Op weg naar school zag u dat de taliban mijnen op de weg aan het plaatsen waren. U verwittigde prompt de politie per telefoon. Terwijl u aan het telefoneren was, kwam er iemand voorbijgefietst van wie het gezicht bedekt was. U vermoedt dat deze persoon aan de taliban gezegd heeft dat u de politie verwittigde, want toen de politie en het Afghaans nationaal leger ter plaatse arriveerden, belandden ze in een hinderlaag waarbij doden en gewonden vielen. U ging naar huis en vertelde aan uw oom wat er gebeurd was, waarop deze uw andere oom opdroeg om u naar een veilige plaats onder te brengen.

Toen u in uw schuilplaats was, kwam de politie naar uw huis om u te zoeken en ze beschuldigden u ervan dat u connecties zou hebben met de taliban omdat u hen in een hinderlaag gelokt had. Ook de taliban kwamen die avond aan uw huis aankloppen en zij verweten u dat u met de overheid zou samen heulen. Ze sloegen uw oom. De volgende ochtend kwamen uw twee ooms naar uw verstopplaats en zeiden ze dat u gezocht werd. Er werd besloten dat u het land zou verlaten.

Toen u in België was kwam u te weten van uw oom I. (...) dat de taliban uw oom J. (...) gedood hadden. U kwam ook te weten dat uw broer nu door de taliban getraind wordt.

Drie dagen na het incident, op 1 oktober 2015 verliet u Afghanistan. U passeerde de landen Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland en kwam aan in België op 25 november 2015, waar u op 11 december 2015 asiel aanvraag.

In het kader van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een schoolrapport (origineel), drie enveloppes (origineel), twee foto's (origineel), uw taskara (origineel), de taskara van uw oom J. (...) (kopie), een bevestigingsbrief (origineel), een brief (kopie).

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS 1 dd. 22 juni 2017, p. 1; CGVS 2 dd. 4 september 2017, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde recente verblijf in Mohammad Agha in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotiveven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en

of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Hoewel aangenomen kan worden dat u afkomstig bent van het subdorp Naraigote van het dorp Abazak, gelegen in het district Mohammad Agha van de provincie Logar en het niet uitgesloten is dat u nog af en toe naar uw geboortedorp terugkeerde, werd in casu vastgesteld dat u er niet slaagde het CGVS te overtuigen van uw recent verblijf in dat gebied.

Ten eerste is het opmerkelijk dat uw verklaringen omtrent uw zelfverkleerde leefwereld in Mohammad Agha te kort schieten. Volgens uw verklaringen bent u opgegroeid in een familie van landbouwers, zowel uw vader als uw ooms als uzelf bewerkten het land en teelden maïs, graan (tarwe), ajuinen en tomaten (CGVS 1, p. 7,8). U geeft aan dat u na school hielp met het irrigeren van het land en dat u ook een handje toestak bij het oogsten (CGVS 1, p. 7,8). Het is dan ook opmerkelijk dat uw verklaringen over landbouwactiviteiten regelmatig te kort schieten. Zo is het opmerkelijk dat u over de periode van uw vertrek zegt dat de maïs toen al geoogst was en dat het graan bijna klaar was om te oogsten (CGVS 1, p. 9). Volgens uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verliet u Afghanistan op 1 oktober 2015 (Verklaring DVZ dd. 21 maart 2016). Rekening houdend met enige speling kan deze informatie gedeeltelijk kloppen, gezien maïs de twee laatste weken van oktober en de eerste week van november geoogst wordt. Dat u meent dat het graan bijna klaar was om te oogsten, doet echter de wenkbrauwen rijzen, gezien graan pas in augustus geoogst wordt. Ook uw verklaringen met betrekking tot de ajuinoogst kloppen niet. U stelt dat ajuin geoogst wordt in de zomer (CGVS 2, p. 2). Gevraagd om te preciseren in welke maand precies de ajuin geoogst wordt, zegt u dat het in de hete maand van de zomer is en meent u dat sommige mensen het er vroeger uithemen en anderen later (CGVS 2, p. 4). Uitgenodigd om te preciseren wat de eerste maand is waarin ajuin geoogst wordt en wat de laatste maand is, schetst u de periode van saratan (22 juni – 22 juli) tot asad (23 juli- 22 augustus) (CGVS 2, p. 4). De oogstperiode van ajuin loopt nochtans van de laatste week van september tot de eerste week van november, het is dan ook vreemd dat u deze in de zomer situeert. De maisoogst plaatst u verkeerdelijk in de maand saratan (22 juni – 22 juli) terwijl deze in feite in de 2 laatste weken van oktober en de eerste week van november plaatsvindt (CGVS 2, p. 4). Dat u eerder wel correct de oogsttijd van maïs kon aangeven doet vermoeden dat uw landbouwkennis ingestudeerd heeft. Voorts schiet ook uw kennis van de tomatenteelt tekort. Als u gevraagd wordt wat er allemaal gedaan moet worden om tomaten te kweken moet u zich beperken tot de uitspraak dat u de planten irrigeerde en dat uw ooms de rest van het werk deden (CGVS 2, p.3). Zelfs indien u niet persoonlijk bij de teelt van tomaten betrokken was zou u, een achttienjarige op het moment van uw vertrek uit Afghanistan mogen weten dat er bij de teelt van een van de gewassen waarvan uw familie overleefde heel wat handelingen, zoals het opbinden, dieven, toppen en snoeien, kwamen kijken. De vaststelling dat u kennis ontbeert die van iemand die op het land werkte verwacht kan worden, ondermijnt het geloof in de levensomstandigheden van u en uw familieleden in Afghanistan en uw verblijf in een landbouwgemeenschap in Mohammad Agha. Vervolgens is het eigenaardig dat u enerzijds stelt dat u naar de bazaar in Zahidabad ging, maar dat u verkeerdelijk zegt dat een paw zwaarder is dan een charak en dat vier charak een kilogram vormen (CGVS 2, p. 3). Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat een charak vier keer zwaarder is dan een paw en dat één charak 1,8 kilogram weegt. Het is opmerkelijk dat iemand die naar de markt ging dat niet zou weten.

Een ander element dat doet twifelen aan uw beweerde recente herkomst is de vaststelling dat u niet op de hoogte blijkt van het feit dat er marmer te vinden is in de nabije omgeving van uw dorp. U brengt correct aan dat er in Mes Aynak koper gevonden kan worden (CGVS 2, p. 6). Gevraagd of er iets gevonden kan worden in Abazak, meent dat er daar niets gevonden kan worden (CGVS 2, p. 6). U voegt eraan toe dat er misschien iets is, maar dat de taliban het gebied controleert (CGVS 2, p. 6). Het is vreemd dat u bij deze vraag niet meteen aan marmer denkt, waarvoor Abazak bekend staat. Dat u niet op de hoogte blijkt over de rijkdommen die in de bodem van uw eigen nabije omgeving aanwezig zijn en er ontgonnen worden, doet sterk afbreuk aan uw bewering recent uit Abazak afkomstig te zijn. Te meer daar uw verwijzing naar de controle van de taliban over de regio niet dienstig is. Informatie toegevoegd aan het administratief dossier wijst er immers op dat de taliban een deel van haar inkomsten haalt uit het belasten van de ontginning van marmer in gebieden onder haar controle. Uw loutere verwijzing naar de controle van de taliban als een verlamdend effect op de economische activiteiten in de regio lijkt dan ook allerminst plausibel.

Vervolgens zetten uw verklaringen omtrent incidenten in uw district het geloof in uw beweerde recente herkomst uit Mohammad Agha verder op een helling. Er werd immers vastgesteld dat er een groot contrast bestaat tussen uw uitgebreide verklaringen over incidenten die relatief langer geleden zijn en

uw compleet gebrek aan kennis over de recente gebeurtenissen. Van iemand die kennis aantoonde over het politieke reilen en zeilen in zijn district enkele jaren eerder, kan nochtans verwacht worden dat deze ook op de hoogte is van de recentere gebeurtenissen in zijn district tot het moment van zijn vertrek. Het verbaast dan ook dat u zegt dat u op de hoogte bent van een incident met ontmijners 5 à 6 jaar geleden, maar dat u zich geen recentere incident met ontmijners herinnert (CGVS 2, p.11). Nochtans werden in juni 2014 acht ontmijners doodgeschoten in de regio van Mes Aynak. Gepeild naar recente incidenten in uw district, vermeldt u de dood van Arsala Jamal, die overleed op 15 oktober 2013 in het district Pul-i-Alam (CGVS 2, p. 9), een bom die onschadelijk gemaakt werd in een school tijdens de presidentsverkiezingen van 2014 (CGVS 2, p. 9), en een conflict tussen twee stammen om de Zakawa woestijn (CGVS 2, p. 9). Verder aangespoord om nog meer te vertellen over recente incidenten in uw district, zegt u dat u geen informatie heeft over andere districten en dat u vertelde over de incidenten die in uw district gebeurden (CGVS 2, pp. 9-10). Dit is merkwaardig gezien er nog verschillende incidenten gebeurden in uw district in de periode voor uw vertrek en gezien u wél een heleboel incidenten van daarvoor wist aan te halen, waaronder een aanval op een benzinstation in Waghjan 6 jaar geleden (CGVS 2, p. 8) en een brand van de zendmast van Roshan vier à vijf jaar geleden (CGVS 2, pp. 8,9). Zo was er in augustus 2015 een bekend incident waarbij een zelfmoordaanslag gepleegd werd met een voertuig van de Afghaanse Lokale Politie als doelwit. Er vielen wel 23 gewonden en een dode. Het is vreemd dat u dit niet weet. Zelfs als het CGVS peilt naar een incident met veel gewonden in het jaar voor uw vertrek, of een incident waarbij de Afghaanse Lokale Politie betrokken was, blijft u dit antwoord schuldig (CGVS 2, p. 10). Ook over Zarghund Shahr meent u dat u zich er niets specifiek over kan herinneren (CGVS 2, p. 10). U zegt enkel dat er altijd conflicten zijn met de taliban en dat die mensen van de overheid onthoofden (CGVS 2, p. 10). Het is opmerkelijk dat u niet op de hoogte blijkt dat de opstandelingenbasis in Zarghun Shahr tijdens een militaire operatie vernietigd werd in september 2015. Ook wat betreft de moord op enkele belangrijke personen in uw district, blijkt u niet op de hoogte te zijn. Zo geeft u aan dat u niet weet wat er met Saifullah Mujahid gebeurde (CGVS 1, p. 16; CGVS 2, 11). Nochtans werd deze persoon, genoemd als de burgemeester van Mohammad Agha gedurende vijf jaar, in 2014 bij een aanval op zijn huis om het leven gebracht. U meent dat u geen Ismatullah kent (CGVS 2, p. 11). Nochtans werd dit lid van de Afghan High Peace Council doodgeschoten in Mohammad Agha in 2014. Van Abdul Wase heeft u nog nooit gehoord (CGVS 2, p. 11). Deze dorpsoudste van Zahid Abad werd evenwel doodgeschoten in 2013. Nochtans noemt u Zahid Abad als de plaats waar u uw doordeweekse inkopen deed (CGVS 2, p.3). Dat deze aanslag u zou ontgaan zijn is derhalve allerminst plausibel. De vaststelling dat u niet op de hoogte blijkt te zijn over de recente actualiteit van uw eigen district, in fel contract met uw kennis over eerdere incidenten in uw district, sterkt het vermoeden dat u geen open kaart speelt inzake uw recente herkomst.

Vervolgens zet uw gebrek aan kennis omtrent recente bouwwerken in Mohammad Agha de aannemelijkheid van uw recente herkomst verder op losse schroeven. Het is eigenaardig dat u niet op de hoogte blijkt te zijn van de bouw van een brug in Zahid Abad, waarvan werd aangekondigd dat het project vervolledigd was in september 2015. U maakt gewag van een nieuwe markt die gebouwd werd in Zahid Abad en zegt dat er verder niets nieuws gebouwd werd in Zahid Abad (CGVS 2, p. 12). U geeft ook aan dat u niet op de hoogte bent van grote bruggen die gebouwd werden in Mohammad Agha, maar dat u enkel weet heeft van kleine bruggen aan de kant van de weg die de taliban laat ontploffen en die de overheid dan herbouwt (CGVS 2, p. 12). Het is vreemd dat u niet op de hoogte bent van deze nieuwe brug in Zahid Abad, aangezien u – zoals hierboven reeds aangehaald – regelmatig in Zahid Abad kwam. Vervolgens zegt u ook dat u niet weet of er iets nieuws gebouwd werd in Safid Sang. Nochtans werd daar in 2014 een nieuwe school gebouwd voor meer dan 1500 leerlingen. Dat u dit niet weet, is eigenaardig in het licht van uw verklaringen dat u wel eens naar Safid Sang ging voor een trouw of omwille van een recitatie van de koran (CGVS 2, p. 6). U zegt zelfs dat u zes à zeven maanden voor uw vertrek uit Afghanistan nog naar Safid Sang geweest bent (CGVS 2, p. 12). Zelfs indien het CGVS u specifiek de vraag stelt of u zich geen nieuw gebouw herinnert in Safid Sang, bijvoorbeeld een school of een ziekenhuis, gaat er geen belletje rinkelen bij u (CGVS 2, p. 12). Dat u niet op de hoogte bent over deze recente bouwwerken in de omgeving van uw dorp, doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst.

Bovendien schaadt uw gebrek aan kennis over de huidige en recente machthebbers in Mohammad Agha het geloof in uw recente herkomst uit deze regio. Zo kent u Abdul Wakil Haqyar niet (CGVS 2, p. 14). Deze man bekleedde nochtans de positie van politiechef van Mohammad Agha in 2014. Van Matiullah Sadiq Abdul Rahimzai heeft u evenmin gehoord (CGVS 2, pp. 12-13). Nochtans was hij in augustus 2015 de politiechef van Mohammad Agha. Ook de naam Abdul Hameed Hamid doet bij u geen belletje rinkelen (CGVS 2, p. 13). Gezien deze persoon voormalig district chef van Mohammad Agha was, is het frappant dat u hem niet kent. Muhibullah Saleh en Adalat Abdul Rahimzai kent u

evenmin (CGVS 2, p. 13). Nochtans maken zij beide deel uit van de provinciale raad van Logar sinds 2014 en zijn ze beiden afkomstig uit uw district Mohammad Agha. Gevraagd of u personen van de provinciale raad kent, somt u Haji Ali Mohammad, Haji Akbar en Nasr Gairat op (CGVS 2, p. 13). De enige van hen die effectief lid van de provinciale raad in 2014, is Mohammad Nasir Ghairat. Haji Ali Mohammad daarentegen is lid van het nationaal parlement. Uitgenodigd om alles te vertellen wat u weet over Haji Ali Mohammad, zegt u dat de informatie niet heeft (CGVS 2, p. 13). Nogmaals aangespoord om eender welke informatie aan te brengen, zegt u dat ze kandidaten waren voor de provinciale raad maar dat u verder geen informatie over hen heeft (CGVS 2, p. 13). Dat uw kennis stukt bij het noemen van de namen van deze mensen, geeft een ingestudeerde en weinig doorleefde indruk. Van dezelfde oppervlakkigheid geeft u blijk wanneer u gevraagd wordt zelf beroemde personen van Mohammad Agha te noemen. Drie namen kan opgeven. Als Mustafa Patang, een van deze drie personen, eruit gelicht wordt en u gevraagd wordt bijkomende informatie over hem te geven blijkt u daar nauwelijks toe in staat. Dat hij een persoon in de overheid is is het enige dat u over hem kwijt kan. Wat hij precies doet binnen de overheid kan u niet zeggen en evenmin weet u van welke dorp of welke stam Patang afkomstig is (CGVS 2, p.6,7). Dat uw kennis van deze – volgens u – beroemde persoon van uw district opnieuw nauwelijks verder lijkt te reiken dan zijn naam wijst er andermaal op dat u bepaalde kennis aan studie heeft ontleend. De vaststelling dat u onvoldoende op de hoogte blijkt over bekende personen in uw district, schaadt de geloofwaardigheid van uw beweerde recente herkomst.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u daadwerkelijk de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan in het district Mohammad Afga gelegen in de provincie Logar verbleven heeft. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Mohammad Agha heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 22 juni 2017 en dd. 4 september 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het tweede gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw recente voorgehouden verblijfplaatsen in Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw

asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd tijdens de twee gehoren bij het CGVS ook benadrukt dat het gegeven dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen.

Geconfronteerd met de twijfel van het CGVS omtrent uw verklaringen over uw recente herkomst, gaat u in op hierboven aangehaalde individuele gebreken in uw kennis, verwijt u het CGVS dat de gevraagde kennis niet van u verwacht kan worden en houdt u vast aan uw verklaarde verblijf in Mohammad Agha.

Zo gaat u door op de talibanbasis, die vernietigd werd in Zaghund Sharh (CGVS 2, p. 23). U geeft aan dat het ver van u was en dat u bezig was met uw schoolwerk en vraagt zich luidop af hoe u dat te weten kan komen (CGVS 2, p. 23). Nochtans kan verwacht worden dat dergelijk nieuws zich snel door het district verspreidt en dat u, die er wel van op de hoogte bent dat de taliban mensen onthoofdden in Zarghun Sharh, er eveneens van op de hoogte bent als deze basis opgedoekt is. Wat de school in Safid Sang betreft, voegt u er nog aan toe dat in België dergelijke zaken in het nieuws komen, maar dat dat in Afghanistan niet het geval is (CGVS 2, p. 23). Nochtans kan verwacht worden dat iemand die regelmatig een dorp bezoekt op de hoogte is van nieuwe gebouwen daar, zoals de nieuwe onderwijsmogelijkheid voor zo'n 1600 studenten. U krijgt de kans om even met uw advocaat te overleggen en gaat daar op in (CGVS 2, p. 23). Gevraagd of u iets wenst aan te passen aan uw verklaringen haalt u twee constructieprojecten aan (CGVS 2, pp. 23-24). Deze verklaringen slagen er echter niet in om uw verdere gebrek aan kennis over de recente gebeurtenissen in uw regio toe te dekken. U kreeg nog vijf dagen de tijd om iets te laten weten indien u uw verklaringen wilde bijstellen (CGVS 2, p. 24). Het CGVS ontving uiteindelijk een communicatie van uw advocate waarin zij vermeldde dat u haar liet weten dat uw verklaringen volledig correct waren.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Daarnaast dient nog opgemerkt te worden dat uw advocate aan het einde van het eerste gehoor verwestering aanbracht als asielmotief (CGVS 1, p. 26). Vooreerst moet erop gewezen worden dat hoewel u zelf gevraagd werd naar de problemen die u vreest bij terugkeer naar Afghanistan u op geen enkel moment aanbrengt dat u te verwesterd zou zijn om naar Afghanistan te kunnen terugkeren (CGVS 1 p. 26). Daarnaast laten uw advocate en u na aan te tonen dat u verwesterd zou zijn. Op het moment dat aan uw advocate gevraagd werd naar concrete elementen die er op wijzen dat u als verwesterd gezien zou worden, zegt ze dat ze naar de algemene situatie verwees (CGVS 2, p. 20). Uw mening gevraagd over deze kwestie, stelt u dat u twee jaar in Europa woont en dat u gedood zult worden omdat u in het buitenland leefde (CGVS 1, p. 26). Uitgenodigd om uit te leggen welke concrete elementen erop wijzen dat u verwesterd bent, brengt u er geen aan maar vraagt u zich af waarom ze u zouden laten gaan als ze zelfs mensen van het leger in Afghanistan zelf niet laten gaan (CGVS 2, p. 21). U stelt dat ze je als ongelovige beschouwen als je naar een land van ongelovigen ging (CGVS 2, p. 21). Opnieuw werkt u uw blote bewering dat een verblijf in een Westers land automatisch een beschuldiging van geloofsafval oproept niet uit. U herhaalt slechts verschillende malen dat de taliban

iemand die zou terugkeren uit een ongelovig land als een ongelovige zal beschouwen en zal doden, zonder dat u uw stelling staft (CGVS 2, p. 21). U voegt er nog aan toe dat de taliban de broeken die we dragen niet aanvaarden en dat ze geen muziek op uw gsm toestaan. Gevraagd naar een specifiek geval waarin iemand die van een ongelovig land terugkeerde gedood werd zegt u dat ze velen doodden (CGVS 2, p.21). Uiteindelijk geeft u toe dat u geen weet heeft van een specifiek geval maar dat het mogelijk in een ander deel van Afghanistan gebeurde (CGVS 2, p.21). U slaagt er niet in om in concreto te overtuigen dat u als verwesterde man gepercipieerd en gevisieerd zou worden. Derhalve kan u ook om deze reden geen beschermingsstatus toegekend worden.

Alle informatie waar het CGVS naar verwijst, werd toegevoegd aan het administratief dossier.

De documenten die u voorlegt in het kader van uw asielrelaas slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Er blijkt immers uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, dat zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse documenten kunnen verkregen worden, inclusief dreigbrieven. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaat het op zich niet om de eerder vastgestelde onaannemelijkheid van uw verblijfplaats te wijzigen. Afghaanse documenten hebben slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Het schoolrapport en de taskara's slagen er om deze reden niet in de geloofwaardigheid van uw recente herkomst te herstellen. De bevestigingsbrief verwijst niet alleen naar de voorgehouden problemen in Afghanistan, ze maakt ook expliciet melding van uw asielaanvraag in België. Hieruit blijkt dat dit stuk enkel opgemaakt werd ter staving van uw asielverzoek. Het gesolliciteerd karakter ontnemt deze brief dan ook elke objectieve bewijswaarde. De enveloppes bewijzen louter dat u post ontvangen heeft uit Afghanistan. De foto's van uw oom hebben geen betrekking op uw recente verblijfplaats. Uw brief met als vraag om uw gehoor snel te laten plaatsvinden heeft evenmin betrekking op uw recente herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van "de algemene motiveringsplicht", van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verzoeker volhardt in zijn verklaringen betreffende zijn asielrelaas.

Verwerende partij weigerde ook aan verzoeker de subsidiaire bescherming toe te kennen.

A. Belang van 'recente herkomst' beperkt tot concept 'eerste land van asiel'

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat ze geloof hecht aan verzoekers afkomst uit het district Mohammad Agha. Mohammad Agha is een district waarvoor het CGVS - wanneer de herkomst van de asielzoeker is bevestigd - subsidiaire bescherming toekent.

Verwerende partij was echter niet overtuigd van verzoekers recentelijk verblijf in zijn herkomstdorp en weigerde om deze reden subsidiaire bescherming toe te kennen.

Verzoeker verklaarde Afghanistan te hebben verlaten in oktober 2015 en dit vanuit zijn 'herkomstdorp'. Uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat verweerder twijfels heeft over de verblijfplaats van verzoeker vanaf begin 2014. Het bedraagt dus een korte periode van minder dan twee jaar waarover de verwerende partij van oordeel is dat verzoeker onvoldoende elementen heeft aangegeven die wijzen op een voortgezet verblijf in zijn herkomstdorp.

Echter, of een persoon in aanmerking komt voor internationale bescherming wordt beoordeeld in functie van zijn land van nationaliteit, in casu voor verzoeker Afghanistan.

Subsidiaire bescherming wordt in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet omschreven als: "(...)"

Land van herkomst wordt gedefinieerd in de Terugkeerrichtlijn als: "het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats"¹

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker afkomstig is uit het subdorp Naraigote van het dorp Abazak, district Mohammad Agha, provincie Logar, Afghanistan. (bestreden beslissing, p. 2) Het is dan ook duidelijk dat het onderzoek naar het toekennen van internationale bescherming moet worden gevoerd ten opzichte van Afghanistan.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen kan er nog verwezen worden naar het meest recente rapport van Amnesty International, waarin er o.a. wordt gesteld:

"ALL PARTS OF THE COUNTRY AFFECTED

As the above list of provinces indicates, no part of Afghanistan is safe. Casualties have been documented from North to South and East to West. Moreover, the conflict is volatile and involves multiple groups that are constantly seeking to gain or regain territory, and whose actions can be unpredictable. A number of UN agencies and NGOs have underscored the wide-ranging nature of the conflict"²

De recente herkomst van een persoon is geen voorwaarde om aan die persoon internationale bescherming toe te kennen. Nergens kan een dergelijke voorwaarde worden teruggevonden in internationale verdragen. Het BCHV stelt dat recent verblijf van een persoon "enkel een rol [kan] spelen voor toepassing van het concept 'eerste land van asiel' in het geval de asielzoeker elders een reële bescherming verkregen heeft. De bewijslast hiervoor ligt echter bij de asielinstanties."³

Hoewel de bewijslast omtrent het eerste land van asiel ligt bij de asielinstanties, moet worden opgemerkt dat verwerende partij slechts twijfels heeft over de plaats van verblijf van verzoeker voor een korte periode van een twee jaar voor het vertrek van verzoeker uit Afghanistan. Op een dergelijke korte periode is het voor verzoeker onmogelijk om in een ander land internationale bescherming te hebben aangevraagd en verkregen.

Bijgevolg moet er besloten worden dat aan verzoeker de subsidiaire bescherming had moeten worden toegekend nu dat zijn herkomst uit het dorp Abazak in Mohammad Agha niet wordt betwist.

B. Verzoekers recente herkomst uit Mohammad Agha staat niettemin ook vast

Indien uw Raad met de bovenstaande redenering niet meegaat, moet erop gewezen worden dat verzoeker het wel degelijk aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot aan zijn vertrek in 2015 in zijn herkomstdorp heeft verbleven.

- Elementen die verzoeker aangeeft en die wijzen op zijn recente herkomst

Ten eerste woont verzoekers gezin en familieleden (zijn moeder, kleine broers en zijn oom I. (...) die nu de zorg voor verzoekers gezin en het gezin van zijn oudere (reeds overleden) broer J. (...) op zich heeft genomen) allemaal nog in het herkomstdorp van verzoeker. Buiten zijn herkomstdorp zijn er geen familieleden van hem woonachtig. (CGVS gehoor 1, p. 9, (zie stuk nr. 4)).

Daarnaast kan gewezen worden op de hele reeks voorbeelden die verzoeker tijdens zijn gehoor zelf aangaf en die zijn recent verblijf in zijn herkomstdorp aantonen. Zo gaf verzoeker correct aan wie het zittende districtshoofd van zijn district was op het moment dat hij Afghanistan verliet (CGVS gehoor 1, p. 14 en zie stuk nr. 5), kende de verzoeker de namen van recente Talibankopstukken (CGVS gehoor 1, p. 10) (de door verzoeker vernoemde Qari Borhan wordt vernoemd als schaduwgouverneur in het artikel

'The Empty Streets of Mohammad Agha: Logar's struggle against the Taliban' toegevoegd bij het administratieve dossier), wist verzoeker dat Fazil Karim, de baas van een televisienetwerk, recentelijk een fort in de omgeving had gebouwd (CGVS gehoor 1, p. 15), gaf verzoeker aan kennis te hebben van de aanbouw van een nieuwe grote markt in Zahid Abad (CGVS gehoor 2, p. 12 (zie stuk nr. 6)) en vertelde verzoeker met enig detail over de presidentsverkiezingen die plaatsvonden in 2014. Zo wist verzoeker dat deze verkiezing bestond uit twee rondes, kon hij het stemlokaal lokaliseren in zijn dorp en vermeldde hij dat er een mijn was gevonden in de nabijheid van het plaatselijke stemlokaal (CGVS gehoor 1, p. 15).

Tot slot bezit verzoeker een taskara waarop aangegeven is dat deze werd opgemaakt in de eerste maand van het jaar 1394 volgens de Afghaanse kalender, wat overeen komt met april 2015.

- Weerleggen van de argumentatie van de verwerende partij

Verwerende partij verwijt verzoeker een heel aantal recentelijke zaken niet te weten over zijn dorp. Om uit deze onwetendheden de recente herkomst van verzoeker te betwisten is echter onredelijk.

o Betreffende de argumentatie omtrent de veiligheidsincidenten

Verwerende partij verwijt verzoeker een gebrekkige kennis te hebben van recente veiligheidsincidenten in zijn streek. (zie bestreden beslissing p. 3) Er moet echter nogmaals opgemerkt worden dat verzoeker weldegelijk van sommige incidenten op de hoogte was. Zo haalde verzoeker o.a. een incident aan bij de presidentsverkiezingen van 2014 (CGVS gehoor 1, p. 15) en een incident waarbij twee dorpelingen om het leven kwamen in Zahid Abad (CGVS gehoor 2, p. 8).

Het feit dat hij van de door verwerende partij opgesomde incidenten in de bestreden beslissing niet op de hoogte was, kan worden verklaard door o.a. te verwijzen naar de afstand die bestond tussen zijn dorp en de plaats waar het incident zich voordeed. Zo bevindt de mijn van Mes Aynak zich aan de andere kant van het district van Mohammad Agha. (zie stukken nrs. 7 en 8) Daarenboven is het logisch dat verzoeker beter op de hoogte is van mijnincidenten waarbij dorpsgenoten het slachtoffer van waren dan deze waarbij dit niet het geval was. Ook Zarghund Shahr bevindt zich niet dicht bij het herkomstdorp van verzoeker. (zie stukken nrs. 7 en 9) De door verzoeker vermelde incidenten vonden voornamelijk plaats dicht bij de leefwereld van verzoeker. Zo vond het incident tijdens de presidentsverkiezingen met de mijn plaats nabij het gebouw waar verzoeker school liep (CGVS gehoor 1, p. 6 en CGVS gehoor 2, p. 9) en stond de transmissietoren die door de Taliban in brand werd gestoken ook naast zijn school (CGVS gehoor 2, p. 8). (Rohsan is voor de goede orde de naam van het bedrijf die dergelijke transmissietorens plaats over heel Afghanistan.⁴)

Wat betreft het feit dat verzoeker op de hoogte was van het incident op de provinciegouverneur Arsala Jamal en niet van andere incidenten waarbij beleidspersonen betrokken waren, kan eenvoudig verklaard worden door eerst en vooral te wijzen op het (publieke) profiel van Arsala Jamal als provinciegouverneur en ten tweede op de eerder 'spectaculaire manier' (een bom verborgen in een microfoon ging af op het moment waarop de provinciegouverneur zijn speech wou geven) waarop de Taliban hem om het leven hielp. Dit zijn twee elementen - afwezig bij de andere incidenten - die het aannemelijk maken dat dit incident over de tongen ging en dit voor een lange periode waardoor de kans vergrootte dat verzoeker het voorvallen van dit incident opving.

Daarenboven moet er verwezen worden naar de volgende passage uit het artikel 'The empty streets of Mohammad Agha: Logar's struggle against the Taliban' van het Afghanistan Analysts Network : "Finding the exact number of incidents in Mohammad Agha is difficult, since there is little coverage and the police, for whatever reason, seem hesitant to paint a negative picture of the security situation." (zie administratief dossier artikel Obaid Ali, "The empty streets of Mohammad Agha: Logar's struggle against the Taliban", 15 december 2014, p. 5) Bijgevolg is het duidelijk dat de plaatselijke bevolking, waartoe verzoeker behoorde, bewust afgeschermd werd van al te veel berichtgeving over de verslechterde veiligheidssituatie in de regio. Dit biedt een bijkomende verklaring voor de onwetendheid van verzoeker over bepaalde veiligheidsincidenten.

o Betreffende de argumentatie omtrent de recente bouwwerken

Ook verwijt verwerende partij verzoeker een gebrekkige kennis te hebben van recente bouwwerken in zijn regio. (zie bestreden beslissing p. 3) Ten eerste kan opgemerkt worden dat verzoeker weldegelijk

een aantal recente bouwwerken vernoemde in zijn interview. Zo vermeldde hij de bouw van een nieuwe grote markt in Zahid Abad (CGVS gehoor 2, p. 12) en de bouw van een fort voor de heer Fazil Karim (CGVS gehoor 1, p. 15).

Voor het feit dat verzoeker geen weet had van de recent aangebouwde school in Safid Sang kan er een afdoende en aannemelijke uitleg worden gevonden in de verklaringen van verzoeker tijdens zijn interview bij het CGVS. Verzoeker verklaarde hierin namelijk dat Safid Sang ver verwijderd is van zijn herkomst dorp, dat hij er slechts zelden naartoe ging en dit enkel deed om een trouw of een Chatam bij te wonen. (CGVS gehoor 2, pp. 6 en 12) Safid Sang was dan ook geen 'bekend gebied' voor verzoeker. Het is dan ook aannemelijk dat verzoeker niet op de hoogte was van de nieuw gebouwde school in Safid Sang.

Wat betreft de bouw van een brug in Zahid Abat kan er gewezen worden op wat verzoeker verklaarde in zijn interview: "De bruggen zijn kleine bruggen aan de kant van de weg die altijd ontploffen met een mijn van de Taliban. Dan komt de overheid en herbouwt het. De grote bruggen die geconstrueerd zouden zijn of gebouwd, die kan ik me niet meer herinneren." (CGVS gehoor 2, p. 12) Bij het administratieve dossier werd er een artikel gevoegd over de brug waarop verwerende partij doelde. Dit artikel heeft het over een "9.5 meters long bridge" (artikel 'Implementation of Projects, End of Deprivations', terug te vinden in het administratief dossier op p. 150). Of een brug moet beschouwd worden als een grote of kleine brug is een subjectieve inschatting. Een brug van 9,5 meter kan echter bezwaarlijk als een zeer grote brug bestempeld worden. Het is daarom niet uitgesloten dat verzoeker weldegelijk indirect naar deze brug heeft gerefereerd tijdens zijn interview maar deze niet categoriseerde als zijnde een 'grote brug'.

o Betreffende de argumentatie over bekende personen

Verwerende partij confronteerde verzoeker ook met een reeks namen van plaatselijke politiecommandanten en andere overheidsambtenaren.

Voor wat betreft de namen van de plaatselijke politieambtenaren kan gewezen worden op het feit dat verwerende partij deze namen misschien makkelijk kan nagaan omdat zij vermeld worden in krantenartikelen over plaatselijke incidenten, maar dat dit niet automatisch betekent dat ze hierdoor ook met naam en toenaam gekend zijn bij de plaatselijke bevolking in de regio zelf. Daarenboven moet er worden opgemerkt dat verzoeker geen familieleden heeft die actief zijn bij de Afghaanse politiediensten en die hem via deze weg informatie hieromtrent zouden kunnen geven.

Wat betreft verzoekers kennis over de leden van de provinciale raad moet worden opgemerkt dat het onredelijk is te verwachten dat verzoeker als jonge scholier van een landbouwersachtergrond hiervan op de hoogte is. Toen verzoeker gevraagd werd naar leden van deze provinciale raad, kan het aangenomen worden dat verzoeker de namen noemde van personen waarvan hij terloops gehoord had op televisie of via een andere weg dat ze een overheidsfunctie bekleedden zonder dat hij 100% zeker was dat ze effectief in de provinciale raad zetelden. Het feit dat hij alle namen van overheidspersoneel op een hoopje gooide en niet meer informatie over hen kon geven, is echter in lijn met zijn profiel als jonge scholier van eenvoudige landbouwersachtergrond en vergroot (in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert) zijn geloofwaardigheid. Hetzelfde kan gesteld worden over verzoekers kennis over de heer Mustafa Patang, voormalig minister van binnenlandse zaken⁵. Hij verklaarde in zijn interview dat het een persoon was die werkte voor de overheid maar kon niet verder specificeren. Hieruit putte verwerende partij om de hierboven gestelde redenen onterecht wantrouwen.

Verwerende partij vroeg niet verder door op de twee andere bekende personen (Mualim Tur en Fazel Karim) die verzoeker opnoemde (CGVS gehoor 2, p. 6). Verzoeker heeft echter de persoon van Fazel Karim meermaals in zijn interview vernoemd. Zo vertelde hij dat deze persoon directeur was van Shamshat Tv (CGVS gehoor 1, p. 13) en dat hij een fort aan het bouwen was (CGVS gehoor 1, p. 15).

Tot slot moet opgemerkt worden naar de argumentatie van verwerende partij betreffende verzoekers kennis omtrent zijn landbouwactiviteiten, de ontginning van marmer in zijn omgeving en de heer Abdul Hameed Hamid, districtshoofd van Mohammad Agha in de periode 2009-2013 (zie stuk nr. 5), geen negatieve invloed kan hebben op het oordeel omtrent de recente herkomst (2014-2015) van verzoeker.

Hierbij is dan ook aangetoond dat verzoeker wel degelijk op de hoogte was van recente gebeurtenissen uit zijn omgeving en dat voor de onwetendheden van verzoeker er een aannemelijke verklaring is.

Bijgevolg moest aan verzoeker het voordeel van de twijfel worden toegekend volgens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en hem de subsidiaire bescherming verleend zijn geweest.

C. Verwestering⁶:

Verzoeker zal als terugkeerder in Afghanistan allesbehalve met open armen worden onthaald door de Afghaanse autoriteiten. De hulp die terugkeerders krijgen bij hun eerste stappen terug op Afghaanse bodem is eerst en vooral zeer beperkt. Meer fundamenteel is echter dat terugkeerders door de Afghaanse overheid worden beschouwd als een destabiliserende factor, een financiële last en een risico voor de nationale veiligheid. In het Asylos rapport 'Situation of young male Westernised returnees to Kabul' verwoordt dr. Anicée Van Engeland het als volgt:

"Institutions are overwhelmed with returnees and mass returns undermine the attempts at stabilizing a fragile country. As a result, the Afghan government has tried to prevent or slow down repatriations. Yet, the country has been compelled into taking back the returnees: the EU but also Iran and Pakistan have negotiated humanitarian aid and financial support in exchange for Afghanistan's compliance in the matter. The outcome is a feeling of resentment from the part of the State authorities towards returnees. I have noted during my interviews with Afghans and during my work done as an expert witness that young male returnees are a financial burden for the State: they are often isolated from their family or community, have sold everything to travel, and come back as vulnerable individuals in need in a system that cannot provide assistance. These returnees are unable to contribute to a weakened economy and add up to an already strained labour market; the State would rather have them abroad, sending remittances back home.

State authorities are also very much aware of the security threat that these young male returnees represent for the State: the lack of educational or job opportunity means that these individuals can turn to drug trafficking or that they constitute soft targets for recruitment by armed non-state actors. These are two of the threats Afghanistan continuously seek to address; therefore, taking in returnees to whom no support can be provided is an indirect contribution to drug and violence.

There is therefore very little sympathy for returnees. It is often expressed through rudeness and insults from authorities, but also an unwillingness to address returnees' claims or requests. I have heard of insults at the Afghan embassy where officials were very slow to issue relevant documents. This lack of sympathy is also explained by the security risk these young men represent: the Afghan National Police or local institutions are keen to avoid granting protection to returnees as this might impact the local security equilibrium. I have had cases where the local security was made possible through the collaboration of all institutional and non-institutional actors alike; yet this relative peace could be broken by the arrival a young male returnee if armed non-state actors began to fight to recruit him."

(Source: Dr. Anicée Van Engeland, written Expert Opinion, 11 June 2017)"

"The AAN reports conclusive assessment of the returns procedure describes the services available to voluntary and forced returnees as "patchy and in many cases insufficient to provide a realistic chance to start a new life in Afghanistan". The Afghan government is still in the process of developing policies and fundraising mechanisms and therefore unprepared to deal with the massive influx of returnees."⁷

Daarenboven worden terugkeerders geconfronteerd met een vijandige houding van hun landgenoten, inclusief hun eigen familieleden. Zo worden ze o.a. gezien als 'mislukkelingen' en 'criminelen'.⁸ Een specifiek stigma dat voor veel problemen zorgt is dat wanneer terugkeerders voor een lange tijd hebben verbleven in een Westers land, ze waarden en gedragingen vreemd aan de Afghaanse cultuur aangeleerd hebben, wat vaak niet in goede aarde valt van hun landgenoten.

"The teenagers and young adults who left for Europe at a young age and returned with visible and invisible signs of their cultural change (clothing, behaviour, accent etc.) are sometimes seen by family and or the community as 'contaminated'. [...] "They all bother me because I went to the UK. They say I lost my culture; became a kafir... all sorts of insults." In this case the stigma has to do with the time spent abroad, rather than the simple fact of having been returned against one's will. Deportation exposes and compounds the stigma of contamination, particularly for those without economic or social power. As seen from Najib's comments, this can lead to murder." (p. 32)

"Dr Anicée Van Engeland in her written response to Asylos on 11 June 2017 describes the stigma attached to having been returned from the West, explaining that "there is a clear rejection of those who have changed when abroad", citing changes such as embracing secularism, turning towards another religion or expressing their sexuality. "Society fears returnees as they are perceived as intoxicated by western values; some of the youngest ones even picked up an accent when speaking Dari or Pashto, making them foreigners in their own home country. There is a clear rejection of those who have changed

when abroad: for example, some might have embraced secularism or might have turned towards another religion; other might have discovered their sexuality and became homosexuals. Such behaviours will be rejected and will cause rejection if not death.

These young men who have spent time abroad have changed. Their cultural\ religious and traditional compass has been altered at an age where one is flexible and resilient, making it a challenge for them to fit into existing societal structures. Some have learned another language or have adopted another religion; they have changed the way they dress or behave in society. They might have begun drinking alcohol. It is a real challenge for them to shed that skin and go back to the traditional ways. For example, when abroad, these young men had to make decisions by themselves on a daily basis, and without having the possibility to rely on a religious authority or the local jirga to provide guidance. They have become more individualist and empowered. The younger they are, the most difficult it is for them to reintegrate: a young Afghan male who arrived at 12 or 15 years old in the West usually attends school, makes friends, go out and grow up to be westernized. A return to Afghanistan is then a shock. Society doesn't look kindly on those young men and refuse association with them: this means that it is very difficult for these young men to find wives, for example.

Attitude towards religion is often a problem for returnees: when living abroad, some Afghans might have discovered secularism or a more relaxed way of practicing Islam. They find themselves at odds with the rest of society when they are returned: they lost the habit of praying or fasting, got used to drinking alcohol, have learned to speak to women... Many of the young individuals I interviewed in Europe admitted they didn't pray or fast anymore. They have forgotten those rituals because the society they lived in had other rules.

Return within an individual community is therefore complex. Relocation proves even more complex as the returnee will have to re-enter a society with rituals it has forgotten about and will have also to adapt to local mores, as each province of Afghanistan is different."

(Source: Dr. Anicée Van Engeland, written Expert Opinion, 11 June 2017)⁹

Het opnieuw opbouwen van hun leven is extreme moeilijk:

"Returnees reportedly experience severe difficulties in rebuilding their lives in Afghanistan.¹⁹⁴ An estimated 40 per cent of returnees are reportedly vulnerable with poor access to livelihood, food, and shelter.¹⁹⁵ Obstacles to return for both IDPs and returning refugees include on-going insecurity in their areas of origin; loss of livelihoods and assets; lack of access to health care and education; and difficulties in reclaiming land and property.¹⁹⁶"¹⁰

Ook hun afwezigheid heeft ervoor gezorgd dat ze minder bekend zijn wat onveiligheid t.a.v. hun persoon betreft.

"But being 'known' in the context of forced return to Afghanistan is not just a confidence boost or about making friends and people 'liking you'. Rather, it can mean safety and security in a volatile environment wracked with instability and distrust."¹¹

Terugkeerders - door sociale en economische moeilijkheden waarmee ze worden geconfronteerd en die ook verder worden besproken in het rapport van Asylos- zijn daarenboven een gemakkelijke prooi voor rekrutering door niet-statelijke actoren in Kaboel:

"Kabul is prone to recruitment. The Taliban and other non-state actors have, so far, largely recruited from non-urban and remote areas; they are turning now to urban areas. This is explained by the fierce recruiting competition between different non-state actors and the arrival of ISIS on the scene. There is a dire need for fresh fighters as most young males living in non-urban areas have departed when faced with the risk of being recruited. They either left for larger cities or went abroad. This is why groups like the Taliban now take the risk to recruit inside cities, and this is where many returnees hide. The recruitment takes all forms and happens everywhere. Besides, the young men who are returned and sent to Kabul (or any other large city) soon face unemployment because of the lack of community and family support. These children, adolescents and young adults often become homeless or drug addicts and are vulnerable to recruitment by non-state actors. This explains the presence of the Taliban inside Kabul and other cities: the Taliban know they can prey on easy targets, namely youngsters freshly arrived, lost and vulnerable.

In some areas, the Taliban and ISIS now offer a salary to new recruits; in a country where unemployment is rampant, young men who have been returned could be tempted to join an armed group."¹²

Verzoeker verblijf al meer dan twee jaar in België. Bij terugkeer naar Afghanistan valt hij dan ook onder de zojuist (en in het rapport van Asylos) beschreven groep van 'terugkeerders'. Hij loopt m.a.w. een groot risico om geconfronteerd te worden bij terugkomst met de discriminerende en vijandige houding

van de Afghaanse overheid en van zijn landgenoten. Zijn familie bevindt zich nog steeds in zijn herkomstdorp. Verzoeker zal bijgevolg ofwel geen netwerk hebben om op terug te vallen (wat cruciaal is voor nog maar een kleine kans te maken op een succesvolle reïntegratie) ofwel zal moeten terugkeren naar zijn herkomstdorp dat ligt in een district waarvoor verwerende partij subsidiaire bescherming toekent.

Bovendien is verzoeker gedurende zijn periode in België geconfronteerd geweest met de Westerse gedragingen en waarden. Het is bijgevolg onvermijdelijk dat zijn gedragingen hierdoor zijn veranderd. Dergelijke veranderingen in gedragingen worden niet geaccepteerd in de Afghaanse maatschappij en bijgevolg is het onvermijdelijk dat verzoeker hierdoor problemen zal krijgen.

Uit al het voorgaande kunnen we besluiten dat het onredelijk is om op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen te oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus. Door dit niet te doen, schendt tegenpartij dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en al de hierboven vermelde wettelijke bepalingen.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het rapport “*Forced Back to Danger, Asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan*” van Amnesty International van oktober 2017 (stuk 2);
- een schrijven van het BCHV van 19 december 2016 in verband met een meervoudige asielaanvraag van L. A. (stuk 3)
- informatie van Afghan Bios over het district Mohammad Agha en de voormalige Afghaanse Minister van Binnenlandse Zaken (stukken 5 en 11);
- een kaart van OCHA van het district Mohammad Agha (stuk 7);
- kaarten van Mes Aynak en Zarghund Shahr (stukken 8 en 9);
- het artikel “*Connecting a Nation, Roshan brings Communication Services to Afghanistan*” van Karim Khoja van 2009, p. 33-50 (stuk 10);
- het rapport “*Afghanistan: Situation of young male Westernised Returnees to Kabul*” van Asylus van augustus 2017 (stuk 12);
- het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 19 april 2016, p. 31-32 (stuk 13).

2.2.2. Bij een aanvullende nota van 14 maart 2019 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kopieën van een verklaring van de dorpsoudsten (stuk 1), van een schrijven van de directie van het lyceum Wahdat (stuk 2), van de taskara van zijn oom (stuk 3) en van verschillende foto's (stukken 4-11) neer.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met de originele stukken van de bij zijn aanvullende nota van 14 maart 2019 gevoegde aanvullende nota neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van

Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

Het middel is wat dit betreft niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking, nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde recente verblijf in het district Mohammad Agha in Afghanistan. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) het opmerkelijk is dat verzoekers verklaringen omtrent zijn zelfverklaarde leefwereld in Mohammad Agha te kort schieten, dat (ii) verzoeker niet op de hoogte blijkt van het feit dat er marmer te vinden is in de nabije omgeving van zijn dorp, dat (iii) verzoekers verklaringen omtrent incidenten in zijn district het geloof in zijn beweerde recente herkomst uit Mohammad Agha verder op de helling zetten en de vaststelling dat hij niet op de hoogte blijkt te zijn over de recente actualiteit van zijn eigen district, in fel contrast met zijn kennis over eerdere incidenten in zijn district, het vermoeden sterkt dat hij geen open kaart speelt inzake zijn recente herkomst, dat (iv) verzoekers gebrek aan kennis omtrent recente bouwwerken in Mohammad Agha de aannemelijkheid van zijn recente herkomst verder op losse schroeven zet, en dat (v) verzoekers gebrek aan kennis over de huidige en recente machthebbers en beroemde personen in Mohammad Agha het geloof in zijn recente herkomst uit deze regio schaadt. Omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde recente verblijf in zijn regio van herkomst in Afghanistan, hecht de commissaris-generaal evenmin enig geloof aan verzoekers asielrelaas, dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Aangaande de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker, door bewust de ware toedracht over zijn verblijf voor zijn komst naar België, dat de kern van zijn asielrelaas raakt, te verzwijgen, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Ten slotte merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog op dat verzoeker er niet in slaagt om *in concreto* te overtuigen dat hij als verwesterde man gepercipieerd en gevisieerd zou worden. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond

van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij de aanvang van de asielpcedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De plicht tot medewerking vereist dus van verzoeker dat hij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit, zijn nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande verzoeker er bij de aanvang van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) op gewezen werd hoe belangrijk het was dat hij de waarheid sprak over zijn identiteit en zijn verblijf (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 4 september 2017, p. 23), blijkt uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen duidelijk dat hij niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Verzoeker biedt de Belgische asielinstanties immers geen zicht op zijn activiteiten in Afghanistan en zijn verblijfplaats(en) in de jaren voorafgaand aan zijn vertrek.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat verzoekers verklaringen omtrent zijn zelfverklaarde leefwereld in Mohammad Agha te kort schieten. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt onderbouwd:

“Volgens uw verklaringen bent u opgegroeid in een familie van landbouwers, zowel uw vader als uw ooms als uzelf bewerkten het land en teelden maïs, graan (tarwe), ajuinen en tomaten (CGVS 1, p. 7,8). U geeft aan dat u na school hielp met het irrigeren van het land en dat u ook een handje toestak bij het oogsten (CGVS 1, p. 7,8). Het is dan ook opmerkelijk dat uw verklaringen over landbouwactiviteiten regelmatig te kort schieten. Zo is het opmerkelijk dat u over de periode van uw vertrek zegt dat de maïs toen al geoogst was en dat het graan bijna klaar was om te oogsten (CGVS 1, p. 9). Volgens uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verliet u Afghanistan op 1 oktober 2015 (Verklaring DVZ dd. 21 maart 2016). Rekening houdend met enige speling kan deze informatie gedeeltelijk kloppen, gezien maïs de twee laatste weken van oktober en de eerste week van november geoogst wordt. Dat u meent dat het graan bijna klaar was om te oogsten, doet echter de wenkbrauwen rijzen, gezien graan pas in augustus geoogst wordt. Ook uw verklaringen met betrekking tot de ajuinoogst kloppen niet. U stelt dat ajuin geoogst wordt in de zomer (CGVS 2, p. 2). Gevraagd om te preciseren in welke maand precies de ajuin geoogst wordt, zegt u dat het in de hete maand van de zomer is en meent u dat sommige mensen het er vroeger uitnemen en anderen later (CGVS 2, p. 4). Uitgenodigd om te preciseren wat de eerste maand is waarin ajuin geoogst wordt en wat de laatste maand is, schetst u de periode van saratan (22 juni – 22 juli) tot asad (23 juli- 22 augustus) (CGVS 2, p. 4). De oogstperiode van ajuin loopt nochtans van de laatste week van september tot de eerste week van november, het is dan ook vreemd dat u deze in de zomer situeert. De maisoogst plaatst u verkeerdelijk in de maand saratan (22 juni – 22 juli) terwijl deze in feite in de 2 laatste weken van oktober en de eerste week van november plaatsvindt (CGVS 2, p. 4). Dat u eerder wel correct de oogsttijd van maïs kon aangeven doet vermoeden dat uw landbouwkennis ingestudeerd heeft. Voorts schiet ook uw kennis van de tomatenteelt tekort. Als u gevraagd wordt wat er allemaal gedaan moet worden om tomaten te kweken moet u zich beperken tot de uitspraak dat u de planten irrigeerde en dat uw ooms de rest van het werk deden (CGVS 2, p.3). Zelfs indien u niet persoonlijk bij de teelt van tomaten betrokken was zou u, een achttienjarige op het moment van uw vertrek uit Afghanistan mogen weten dat er bij de teelt van een van de gewassen waarvan uw familie overleefde heel wat handelingen, zoals het opbinden, dieven, toppen en snoeien, kwamen kijken. De vaststelling dat u kennis ontbeert die van iemand die op het land werkte verwacht kan worden, ondermijnt het geloof in de levensomstandigheden van u en uw familieleden in Afghanistan en uw verblijf in een landbouwgemeenschap in Mohammad Agha. Vervolgens is het eigenaardig dat u enerzijds stelt dat u naar de bazaar in Zahidabad ging, maar dat u verkeerdelijk zegt dat een paw zwaarder is dan een charak en dat vier charak een kilogram vormen (CGVS 2, p. 3). Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat een charak vier keer zwaarder is dan een paw en dat één charak 1,8 kilogram weegt. Het is opmerkelijk dat iemand die naar de markt ging dat niet zou weten.”

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in het enig middel van het verzoekschrift voorhoudt dat zijn gebrekkige verklaringen over landbouwactiviteiten geen negatieve invloed kunnen hebben op de beoordeling van zijn recente herkomst. Verzoeker verklaarde immers bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 1 oktober 2015 Afghanistan verlaten te hebben (adm. doss., stuk 22, Verklaring DVZ, p. 10), zodat zijn verklaring op het CGVS dat het graan bijna klaar was om te oogsten toen hij Afghanistan verliet (adm. doss., stuk 11, Gehoorverslag 22 juni 2016, p. 9) hiermee niet overeenstemt, nu uit informatie in het administratief dossier blijkt dat graan pas in augustus geoogst wordt (adm. doss., stuk 20, map met 'landeninformatie', nr. 1). Hieruit blijkt dat verzoeker geen correcte verklaringen heeft afgelegd over zijn vertrek uit Afghanistan en dus ook over zijn recente herkomst van daar. Bovendien ondermijnen verzoekers gebrekkige verklaringen over zijn zelfverklaarde leefwereld in Mohammad Agha zijn algemene geloofwaardigheid. Tevens kan zijn gebrek aan kennis van landbouwactiviteiten in zijn regio van herkomst erop wijzen dat verzoeker reeds op een leeftijd waarop van hem nog niet verwacht wordt dat hij zou meewerken op het land, en dus op een eerder tijdstip dan dat hij zelf verklaard heeft, zijn herkomstregio verlaten heeft. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zijn gebrekkige verklaringen over landbouwactiviteiten niet relevant zouden zijn bij de beoordeling van zijn recente herkomst.

Daarnaast merkt de commissaris-generaal terecht op dat ook de vaststelling dat verzoeker niet op de hoogte blijkt te zijn van het feit dat er marmor te vinden is in de nabije omgeving van zijn dorp doet twifelen aan zijn beweerde recente herkomst uit het district Mohammad Agha. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“U brengt correct aan dat er in Mes Aynak koper gevonden kan worden (CGVS 2, p. 6). Gevraagd of er iets gevonden kan worden in Abazak, meent dat er daar niets gevonden kan worden (CGVS 2, p. 6). U voegt eraan toe dat er misschien iets is, maar dat de taliban het gebied controleert (CGVS 2, p. 6). Het is vreemd dat u bij deze vraag niet meteen aan marmor denkt, waarvoor Abazak bekend staat. Dat u niet op de hoogte blijkt over de rijkdommen die in de bodem van uw eigen nabije omgeving aanwezig zijn en er ontgonnen worden, doet sterk afbreuk aan uw bewering recent uit Abazak afkomstig te zijn. Te meer daar uw verwijzing naar de controle van de taliban over de regio niet dienstig is. Informatie toegevoegd aan het administratief dossier wijst er immers op dat de taliban een deel van haar inkomsten haalt uit het belasting van de ontginning van marmor in gebieden onder haar controle. Uw loutere verwijzing naar de controle van de taliban als een verlamdend effect op de economische activiteiten in de regio lijkt dan ook allerminst plausibel.”

Waar verzoeker betoogt dat deze argumentatie geen negatieve invloed kan hebben op de beoordeling van zijn recente herkomst, wijst de Raad erop dat verzoekers onwetendheid over het feit dat er marmor te vinden is in de nabije omgeving van zijn beweerde dorp zijn herkomst uit deze omgeving ondermijnt en dus *a fortiori* zijn recente herkomst.

Voorts stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden dat verzoekers verklaringen over incidenten in zijn district het geloof in zijn beweerde recente herkomst uit Mohammad Agha verder op de helling zetten en dat de vaststelling dat verzoeker niet op de hoogte blijkt te zijn over de recente actualiteit van zijn eigen district, in fel contrast met zijn kennis over eerdere incidenten in zijn district, het vermoeden sterkt dat hij geen open kaart speelt inzake zijn recente herkomst. Hij licht dit als volgt toe in de bestreden beslissing:

“Er werd immers vastgesteld dat er een groot contrast bestaat tussen uw uitgebreide verklaringen over incidenten die relatief langer geleden zijn en uw compleet gebrek aan kennis over de recente gebeurtenissen. Van iemand die kennis aantoonde over het politieke reilen en zeilen in zijn district enkele jaren eerder, kan nochtans verwacht worden dat deze ook op de hoogte is van de recentere gebeurtenissen in zijn district tot het moment van zijn vertrek. Het verbaast dan ook dat u zegt dat u op de hoogte bent van een incident met ontmijnners 5 à 6 jaar geleden, maar dat u zich geen recentere incident met ontmijnners herinnert (CGVS 2, p.11). Nochtans werden in juni 2014 acht ontmijnners doodgeschoten in de regio van Mes Aynak. Gepeild naar recente incidenten in uw district, vermeldt u de dood van Arsalā Jamal, die overleed op 15 oktober 2013 in het district Pul-i-Alam (CGVS 2, p. 9), een bom die onschadelijk gemaakt werd in een school tijdens de presidentsverkiezingen van 2014 (CGVS 2, p. 9), en een conflict tussen twee stammen om de Zakawa woestijn (CGVS 2, p. 9). Verder aangespoord om nog meer te vertellen over recente incidenten in uw district, zegt u dat u geen informatie heeft over andere districten en dat u vertelde over de incidenten die in uw district gebeurden (CGVS 2, pp. 9-10). Dit is merkwaardig gezien er nog verschillende incidenten gebeurden in uw district in de periode voor uw vertrek en gezien u wél een heleboel incidenten van daarvoor wist aan te halen, waaronder een aanval op een benzinstation in Waghjan 6 jaar geleden (CGVS 2, p. 8) en een brand van de zendmast van Roshan vier à vijf jaar geleden (CGVS 2, pp. 8,9). Zo was er in augustus 2015

een bekend incident waarbij een zelfmoordaanslag gepleegd werd met een voertuig van de Afghaanse Lokale Politie als doelwit. Er vielen wel 23 gewonden en een dode. Het is vreemd dat u dit niet weet. Zelfs als het CGVS peilt naar een incident met veel gewonden in het jaar voor uw vertrek, of een incident waarbij de Afghaanse Lokale Politie betrokken was, blijft u dit antwoord schuldig (CGVS 2, p. 10). Ook over Zarghund Shahr meent u dat u zich er niets specifiek over kan herinneren (CGVS 2, p. 10). U zegt enkel dat er altijd conflicten zijn met de taliban en dat die mensen van de overheid onthoofden (CGVS 2, p. 10). Het is opmerkelijk dat u niet op de hoogte blijkt dat de opstandelingenbasis in Zarghun Shahr tijdens een militaire operatie vernietigd werd in september 2015. Ook wat betreft de moord op enkele belangrijke personen in uw district, blijkt u niet op de hoogte te zijn. Zo geeft u aan dat u niet weet wat er met Saifullah Mujahid gebeurde (CGVS 1, p. 16; CGVS 2, 11). Nochtans werd deze persoon, genoemd als de burgemeester van Mohammad Agha gedurende vijf jaar, in 2014 bij een aanval op zijn huis om het leven gebracht. U meent dat u geen Ismatullah kent (CGVS 2, p. 11). Nochtans werd dit lid van de Afghan High Peace Council doodgeschoten in Mohammad Agha in 2014. Van Abdul Wase heeft u nog nooit gehoord (CGVS 2, p. 11). Deze dorpsoudste van Zahid Abad werd evenwel doodgeschoten in 2013. Nochtans noemt u Zahid Abad als de plaats waar u uw doordeweekse inkopen deed (CGVS 2, p.3). Dat deze aanslag u zou ontgaan zijn is derhalve allerminst plausibel.”

Verzoeker slaagt er niet in de voorgaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Door er vooreerst op te wijzen dat hij van sommige incidenten, zoals een incident bij de presidentsverkiezingen in 2014 en een incident waarbij twee dorpelingen om het leven kwamen in Zahid Abad wel degelijk op de hoogte was, weerlegt noch ontkracht verzoeker de vaststelling dat hij van vele recente incidenten in zijn voorgehouden regio van herkomst niet op de hoogte was en dat dit gegeven in fel contrast staat met zijn kennis over eerdere incidenten in zijn district. Waar verzoeker zijn gebrekkige kennis tracht te verklaren door te verwijzen naar de afstand tussen zijn dorp en de plaats waar het incident zich voordeed, gaat deze verklaring (*post factum*) slechts op voor de incidenten in de regio van Mes Aynak en Zarghund Shahr, doch niet voor de overige incidenten. Deze verklaring klemt des te meer nu verzoeker wel op de hoogte was van een incident in het district Pul-i-Alam, dat nog verder gelegen is van zijn voorgehouden plaats van herkomst dan de hiervoor genoemde plaatsen. Voorts tracht verzoeker het incident in Zarghund Shahr voor te stellen als spectaculairder dan de overige incidenten waarvan hij niet op de hoogte is, doch de Raad ziet niet in waarom dit zo zou zijn. Ten slotte verklaart dit niet waarom hij niet op de hoogte zou zijn van de verschillende andere in de bestreden beslissing aangehaalde incidenten, die op zich ook al spectaculair genoeg zijn en zouden moeten gekend zijn door iemand die daar op dat ogenblik in de buurt verbleef. Waar verzoeker zijn onwetendheid nog tracht te verklaren aan de hand van een artikel waaruit zou blijken dat de plaatselijke bevolking werd afgeschermd van al te veel berichtgeving over de verslechterde veiligheidssituatie in de regio, gaat hij eraan voorbij dat de in de bestreden beslissing aangehaalde incidenten waarvan hij geen weet had wel gedocumenteerd werden, zodat hij, indien hij daadwerkelijk in de periode voorafgaand aan zijn beweerde vertrek uit Afghanistan in het district Mohammad Agha verbleven had, hiervan logischerwijze op de hoogte zou moeten zijn. Hoewel verzoeker ten slotte kan worden gevolgd waar hij stelt dat het logisch is dat hij beter op de hoogte is van mijnincidenten waarvan dorpsgenoten het slachtoffer waren dan deze waarbij dit niet het geval was, kan dit niet verklaren dat hij helemaal niet op de hoogte is van een recenter mijnincident in zijn beweerde regio van herkomst waarbij acht ontmijners werden doodgeschoten, die evenwel mogelijks geen dorpsgenoten van verzoeker waren.

Bovendien haalt de commissaris-generaal terecht verzoekers gebrekkige kennis omtrent recente bouwwerken in Mohammad Agha aan om verzoekers recente herkomst uit dit district verder in twijfel te trekken. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt beargumenteerd:

“Het is eigenaardig dat u niet op de hoogte blijkt te zijn van de bouw van een brug in Zahid Abad, waarvan werd aangekondigd dat het project vervolledigd was in september 2015. U maakt gewag van een nieuwe markt die gebouwd werd in Zahid Abad en zegt dat er verder niets nieuws gebouwd werd in Zahid Abad (CGVS 2, p. 12). U geeft ook aan dat u niet op de hoogte bent van grote bruggen die gebouwd werden in Mohammad Agha, maar dat u enkel weet heeft van kleine bruggen aan de kant van de weg die de taliban laat ontploffen en die de overheid dan herbouwt (CGVS 2, p. 12). Het is vreemd dat u niet op de hoogte bent van deze nieuwe brug in Zahid Abad, aangezien u - zoals hierboven reeds aangehaald – regelmatig in Zahid Abad kwam. Vervolgens zegt u ook dat u niet weet of er iets nieuws gebouwd werd in Safid Sang. Nochtans werd daar in 2014 een nieuwe school gebouwd voor meer dan 1500 leerlingen. Dat u dit niet weet, is eigenaardig in het licht van uw verklaringen dat u wel eens naar Safid Sang ging voor een trouw of omwille van een recitatie van de koran (CGVS 2, p. 6). U zegt zelfs dat u zes à zeven maanden voor uw vertrek uit Afghanistan nog naar Safid Sang geweest bent (CGVS 2, p. 12). Zelfs indien het CGVS u specifiek de vraag stelt of u zich geen nieuw gebouw herinnert in Safid Sang, bijvoorbeeld een school of een ziekenhuis, gaat er geen belletje rinkelen bij u

(CGVS 2, p. 12). Dat u niet op de hoogte bent over deze recente bouwwerken in de omgeving van uw dorp, doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst."

Daargelaten de vraag of de bouwwerken die verzoeker opnoemde dateren van recent voor zijn vertrek uit Afghanistan, blijven de vaststellingen over verzoekers onwetendheid van de bouw van een brug in Zahid Abad en een nieuwe school in Safid Sang overeind. Waar verzoeker zijn onwetendheid over de bouw van de nieuwe school tracht te vergoelijken door te wijzen op de afstand tussen zijn herkomstdorp en Safid Sang en de omstandigheid dat hij er zelden naartoe ging, wijst de Raad erop dat uit de kaart van het district Mohammad Agha die verzoeker zelf bijbrengt (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 7) blijkt dat de afstand tussen de dorpen Awbazak en Safid Sang hoegenaamd niet groot is. Zelfs indien verzoeker zelden in Safid Sang kwam, dan nog is het onwaarschijnlijk dat hij, indien hij daadwerkelijk tot vlak voor zijn vertrek uit Afghanistan in deze regio verbleven heeft, niet op de hoogte is van de bouw van een nieuwe school voor meer dan 1500 leerlingen in de nabijheid van zijn herkomstdorp, temeer nu hij volgens zijn verklaringen zes à zeven maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan nog naar Safid Sang gegaan is. Wat betreft de bouw van de brug in Zahid Abad, tracht verzoeker zijn onwetendheid te vergoelijken door te stellen dat deze brug (van 9,5 meter lang) geen zeer grote brug is. Hoewel dit niet uitzonderlijk groot is, kan dit ook moeilijk een kleine brug genoemd worden. Waar verzoeker nog tracht voor te houden dat het niet uitgesloten is dat hij tijdens het gehoor op het CGVS naar deze brug gerefereerd heeft als een kleine brug, wordt er op gewezen dat hij het tijdens het interview enkel had over kleine bruggen die ontploft waren en door de overheid werden heropgebouwd, wat met de brug in Zahid Abad niet het geval blijkt te zijn. Aldus slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten.

Ten slotte meent de commissaris-generaal nog dat verzoekers gebrek aan kennis over de huidige en recente machthebbers en beroemde personen in Mohammad Agha het geloof in zijn recente herkomst uit deze regio schaadt. Hij licht dit als volgt toe in de bestreden beslissing:

"Zo kent u Abdul Wakil Haqyar niet (CGVS 2, p. 14). Deze man bekleedde nochtans de positie van politiechef van Mohammad Agha in 2014. Van Matiullah Sadiq Abdul Rahimzai heeft u evenmin gehoord (CGVS 2, pp. 12-13). Nochtans was hij in augustus 2015 de politiechef van Mohammad Agha. Ook de naam Abdul Hameed Hamid doet bij u geen belletje rinkelen (CGVS 2, p. 13). Gezien deze persoon voormalig district chef van Mohammad Agha was, is het frappant dat u hem niet kent. Muhibullah Saleh en Adalat Abdul Rahimzai kent u evenmin (CGVS 2, p. 13). Nochtans maken zij beide deel uit van de provinciale raad van Logar sinds 2014 en zijn ze beiden afkomstig uit uw district Mohammad Agha. Gevraagd of u personen van de provinciale raad kent, somt u Haji Ali Mohammad, Haji Akbar en Nasr Gairat op (CGVS 2, p. 13). De enige van hen die effectief lid van de provinciale raad in 2014, is Mohammad Nasir Ghairat. Haji Ali Mohammad daarentegen is lid van het nationaal parlement. Uitgenodigd om alles te vertellen wat u weet over Haji Ali Mohammad, zegt u dat de informatie niet heeft (CGVS 2, p. 13). Nogmaals aangespoord om eender welke informatie aan te brengen, zegt u dat ze kandidaten waren voor de provinciale raad maar dat u verder geen informatie over hen heeft (CGVS 2, p. 13). Dat uw kennis stinkt bij het noemen van de namen van deze mensen, geeft een ingestudeerde en weinig doorleefde indruk. Van dezelfde oppervlakkigheid geeft u blijk wanneer u gevraagd wordt zelf beroemde personen van Mohammad Agha te noemen. Drie namen kan opgeven. Als Mustafa Patang, een van deze drie personen, eruit gelicht wordt en u gevraagd wordt bijkomende informatie over hem te geven blijkt u daar nauwelijks toe in staat. Dat hij een persoon in de overheid is is het enige dat u over hem kwijt kan. Wat hij precies doet binnen de overheid kan u niet zeggen en evenmin weet u van welke dorp of welke stam Patang afkomstig is (CGVS 2, p.6,7). Dat uw kennis van deze – volgens u – beroemde persoon van uw district opnieuw nauwelijks verder lijkt te reiken dan zijn naam wijst er andermaal op dat u bepaalde kennis aan studie heeft ontleend. De vaststelling dat u onvoldoende op de hoogte blijkt over bekende personen in uw district, schaadt de geloofwaardigheid van uw beweerde recente herkomst."

Verzoeker betwist deze vaststellingen niet. Waar hij tracht zijn onwetendheid te vergoelijken door voor te houden dat deze personen niet gekend zijn bij de plaatselijke bevolking, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die, gezien de belangrijke functies van deze personen in een gevaarlijke regio, weinig overtuigend is. De omstandigheid dat verzoeker geen familieleden zou hebben die actief zijn bij de Afghaanse politiediensten doet hieraan geen afbreuk. Waar verzoeker nog wijst op zijn jonge leeftijd en zijn "*landbouwersachtergrond*", kan worden verwezen naar wat hierboven reeds werd gesteld over zijn gebrekkige verklaringen over de landbouwactiviteiten in zijn regio van herkomst. Ook hier blijkt de relevantie van de motivering in de bestreden beslissing op dit punt. Verzoeker slaagt er dan ook niet in om de voorgaande motieven te weerleggen of te ontcrachten.

Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde recente verblijf in het district Mohammad Agha in Afghanistan.

De kennis die verzoeker wel meent te kunnen aantonen, doet aan de voorgaande conclusies over zijn ongeloofwaardige herkomst geen afbreuk. De informatie die verzoeker gaf over het zittende districtshoofd van zijn district, recente talibankopstukken, de baas van een televisienetwerk, de aanbouw van een grote markt en de presidentsverkiezingen in 2014 weegt immers niet op tegen de hogervermelde vaststellingen inzake zijn kennis omtrent zijn regio van herkomst, nu zij eenvoudig kan worden ingestudeerd.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 19, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"De documenten die u voorlegt in het kader van uw asielrelaas slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Er blijkt immers uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, dat zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse documenten kunnen verkregen worden, inclusief dreigbrieven. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaat het op zich niet om de eerder vastgestelde onaannemelijkheid van uw verblijfplaats te wijzigen. Afghaanse documenten hebben slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Het schoolrapport en de taskara's slagen er om deze reden niet in de geloofwaardigheid van uw recente herkomst te herstellen. De bevestigingsbrief verwijst niet alleen naar de voorgehouden problemen in Afghanistan, ze maakt ook expliciet melding van uw asielaanvraag in België. Hieruit blijkt dat dit stuk enkel opgemaakt werd ter staving van uw asielverzoek. Het gesolliciteerd karakter ontnemt deze brief dan ook elke objectieve bewijswaarde. De enveloppes bewijzen louter dat u post ontvangen heeft uit Afghanistan. De foto's van uw oom hebben geen betrekking op uw recente verblijfsplaats. Uw brief met als vraag om uw gehoor snel te laten plaatsvinden heeft evenmin betrekking op uw recente herkomst."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Ook de documenten die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegde, vermogen het voorgaande niet in een ander daglicht te stellen. Wat de verklaring van de dorpsoudsten en het schrijven van de directie van het lyceum Wahdat (aanvullende nota verzoeker, stukken 1 en 2) betreft, wordt er op gewezen dat deze stukken een gesolliciteerd karakter vertonen en dat bovendien in het schrijven van de directie van het lyceum Wahdat enkel wordt bevestigd dat verzoeker leerling van de tiende klas was, doch niet in welk jaar dit was. Hier kan bovendien nog aan worden toegevoegd dat de in de bestreden beslissing aangehaalde argumentatie over de beperkte betrouwbaarheid van Afghaanse documenten voor deze stukken evenzeer opgaat. Uit de taskara van verzoekers oom (aanvullende nota verzoeker, stuk 3), die volgens de voor eensluidend verklaarde vertaling ervan dateert van 22 mei 2011, kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat verzoeker in de laatste jaren voor zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan daadwerkelijk in het district Mohammad Agha verbleven heeft. Wat de verschillende foto's (aanvullende nota verzoeker, stukken 4-11) betreft, wijst de Raad erop dat deze alle ongedateerd zijn en dat verzoeker hier niet op staat, zodat niet wordt ingezien hoe deze foto's verzoekers onafgebroken verblijf tot voor zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan op 1 oktober 2015 zouden kunnen aantonen. Ook deze stukken zijn bijgevolg niet van aard om de voorgaande vaststellingen te ondermijnen.

Hoewel de Raad aanvaardt dat de recente herkomst van een persoon geen voorwaarde is om aan die persoon internationale bescherming toe te kennen, doet deze *in casu* afbreuk aan de door verzoeker voorgehouden vluchtmotieven. Aangezien er geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde recente verblijf in de door hem voorgehouden regio van herkomst, kan immers evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld. Verzoeker houdt dan ook niet dienstig voor dat het recent verblijf enkel een rol kan spelen voor de toepassing van het concept "*eerste land van asiel*". Om deze reden is ook verzoekers opmerking dat de periode van twijfel over zijn plaats van verblijf – ongeveer twee jaar – te kort is om in een ander land internationale bescherming te hebben aangevraagd en verkregen, niet dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan tevens om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Met betrekking tot de door verzoekers advocate tijdens het eerste gehoor als asielmotief aangebrachte verwestering van verzoeker, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Vooreerst moet erop gewezen worden dat hoewel u zelf gevraagd werd naar de problemen die u vreest bij terugkeer naar Afghanistan u op geen enkel moment aanbrengt dat u te verwesterd zou zijn om naar Afghanistan te kunnen terugkeren (CGVS 1 p. 26). Daarnaast laten uw advocate en u na aan te tonen dat u verwesterd zou zijn. Op het moment dat aan uw advocate gevraagd werd naar concrete elementen die er op wijzen dat u als verwesterd gezien zou worden, zegt ze dat ze naar de algemene situatie verwees (CGVS 2, p. 20). Uw mening gevraagd over deze kwestie, stelt u dat u twee jaar in Europa woont en dat u gedood zult worden omdat u in het buitenland leefde (CGVS 1, p. 26). Uitgenodigd om uit te leggen welke concrete elementen erop wijzen dat u verwesterd bent, brengt u er geen aan maar vraagt u zich af waarom ze u zouden laten gaan als ze zelfs mensen van het leger in Afghanistan zelf niet laten gaan (CGVS 2, p. 21). U stelt dat ze je als ongelovige beschouwen als je naar een land van ongelovigen ging (CGVS 2, p. 21). Opnieuw werkt u uw blote bewering dat een verblijf in een Westers land automatisch een beschuldiging van geloofsafval oproept niet uit. U herhaalt slechts verschillende malen dat de taliban iemand die zou terugkeren uit een ongelovig land als een ongelovige zal beschouwen en zal doden, zonder dat u uw stelling staft (CGVS 2, p. 21). U voegt er nog aan toe dat de taliban de broeken die we dragen niet aanvaarden en dat ze geen muziek op uw gsm toestaan. Gevraagd naar een specifiek geval waarin iemand die van een ongelovig land terugkeerde gedood werd zegt u dat ze velen doodden (CGVS 2, p.21). Uiteindelijk geeft u toe dat u geen weet heeft van een specifiek geval maar dat het mogelijk in een ander deel van Afghanistan gebeurde (CGVS 2, p.21). U slaagt er niet in om in concreto te overtuigen dat u als verwesterde man gepercipieerd en gevisieerd zou worden. Derhalve kan u ook om deze reden geen beschermingsstatus toegekend worden.”

Ook in het enig middel van het verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot blote beweringen, zonder *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa sinds oktober 2015 en de confrontatie met *“de Westerse gedragingen en waarden”*, waardoor zijn gedragingen onvermijdelijk zouden zijn veranderd, van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. De loutere verwijzing dienaangaande naar en het citeren van allerhande algemene rapporten en artikelen toont geen persoonlijke vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft op dit punt ook in het verzoekschrift in gebreke.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij niet heeft aangetoond afkomstig te zijn uit het district Mohammad Agha, in de provincie Logar, en er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielerelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij recent afkomstig is uit het district Mohammad Agha, in de provincie Logar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Hoewel uit de door verzoeker geciteerde passage uit het rapport *“Forced Back to Danger, Asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan”* van Amnesty International van oktober 2017 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 2) blijkt dat geen enkel deel van Afghanistan veilig is, kan hieruit niet worden afgeleid dat aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming dient te worden geboden, temeer nu uit het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van UNHCR van 19 april 2016, waarnaar verzoeker verwijst in het verzoekschrift, blijkt dat het conflict in Afghanistan getypeerd wordt door sterke regionale verschillen, wat tevens wordt bevestigd in het nieuwste rapport van UNHCR van 30 augustus 2018. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen brengt verzoeker evenwel geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder

aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN